

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. október 21.
(vasárnap/evangélizáció)**

Földvári Tibor

MIT KAPOTT JÉZUSTÓL A LATOR?

Énekek: 230, 466

Alapige: Lukács 23,38-46,

Volt pedig egy felirat is fölébe írva görög, római és zsidó betűkkel: Ez a zsidóknak ama Királya. A felfüggesztett gonosztevők közül pedig az egyik szidalmazá őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is! Felelvén pedig a másik, megdorgálá őt, mondván: Az Istent sem féled-e te? Hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy! És mi ugyan méltán; mert a mi cselekedetünknek méltó büntetését vesszük: ez pedig semmi méltatlan dolgot nem cselekedett. És monda Jézusnak: Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban! És monda néki Jézus: Bizony mondom néked: Ma velem leszel a paradicsomban. Volt pedig mintegy hat óra, és sötétség lőn az egész tartományban mind kilenc órákorig. És meghomályosodott a nap, és a templom kárpitja középen ketté hasadt. És kiáltván Jézus nagy szóval, monda: Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet. És ezeket mondván, meghalt.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, amit a köszöntés igéjében a zsoltáros szavain keresztül hallottunk („A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk.”) az ószövetségi hívő számára reménységképpen a messiási ígéretekre tekintettel, mi pedig már az Úr Jézus megváltó győzelme után valósággal a maga teljességében láthatjuk a beteljesedett ígéretek és nekünk így lehet szintén reménység az Úr Jézus személye, mindaz, aki ő a számunkra. Köszönjük azt mennyei Atyánk, hogy te döntöttél így, hogy így váltsad meg az elveszett világot, így tartsad meg a tieidet.

Hálát adunk, hogy nemzeti ünnepünkre készülve magyar népünkre is, nemzetünkre, országunkra, hazánkra úgy tekinthetünk, mint akit és amit meg akarsz tartani, és köszönjük, hogy most is imádkozhatunk, hogy ne csak fizikailag, testileg, ha-

MIT KAPOTT JÉZUSTÓL A LATOR?

nem lelkileg is. Látod, hogy a mi népünk mennyire tud káromolni téged, mennyire el tudja veszíteni a hitét, a jövőbeni reménységét azért, mert nem te vagy az Úr számára. De köszönjük, hogy nemcsak múltja lehet népünknek, hanem jövője is, ezért szeretnénk a jelenben betölteni hívó emberekként azt a küldetést, amit feladatul adtál, ha mást nem, csupán imádkozni hűséggel, még hűségesebben.

Hadd köszönjük meg azok életét, Urunk, akik készek voltak meghalni is a szabadságért '56-ban. Különösen, akik közülük gyülekezeti tagjaink voltak. Hálát adunk, hogy hívó emberek is a helyükön lehettek akkor és ott.

És köszönjük, hogy mi itt most békességben élhetünk, viszonylagos békességben. De szeretnénk az örök üdvösség reményében a magunk helyén lenni, azt tenni, amit te akarsz, hogy tegyünk.

Ha pedig valaki úgy lenne köztünk, hogy nem tud benned bízni, vagy nem akar, vagy valami megrendült benne a hitére nézve, a te igéd erősítse őt is. Szóljon a te igéd, Urunk, erővel, hatalommal, kérünk, ma is.

Ámen.

Igehirdetés

Akik Sátoraljaújhelyen voltak a testvérek közül tavalyi esztendőben, ott képen is mutattam azt a kis ajándékba kapott képeslapomat, melyen egy emberi alakyszerűen átlátszó kereszt látható, amely egy dombhegy tetején helyezkedik el. Amikor legelőször is kezembe vettem és megláttam, egyből az jutott eszembe, hogy ha valaki így megy föl a dombtetőre, akkor a keresztet látva, az emberi alak átlátszó volta miatt, látja mögötte a nyílt eget, és egészen más hitbeli gondolatai lehetnek arról a Jézusról, aki valóban már nincs a kereszten. Sajnos sok kereszten feszület is található, ez a szokás, ez a hagyomány, de nincs ott a kereszten. Azt mutatja számomra ez a kép, hogy Jézus nem csupán meghalt és nem is csupán föltámadt, hanem dicsőségesen uralkodik a mennyei dicsőségben, és eljövendő Úr, hiszen felhőkön jön el.

S amikor ott életemben először is látva ezt a képet úgy elgondolkoztam, hogy: igen, akkor én most Jézusnak melyik tulajdonságát vagy melyik isteni tettét tartom éppen fontosnak a magam számára, ha látom a keresztet. Az a fontos, hogy igen, a kereszten mindent elvégzett, szabad vagyok a bűntől, örök életem lehet, vagy feltámadt Úr, tehát lehet új életem nekem is, vagy várom-e Jézust vissza. Gyerekkoromban minden este úgy feküdtem le, hogy: – Köszönöm, Úr Jézus, hogyha eljössz, akkor készen vagyok.

Látva tehát azt a képet, annak lelki üzenete nagyon megragadott. És mindig arra emlékeztet – ott van ma is a könyvespolcon, a könyveim előtt –, hogy igen, Jézus az, aki ott volt a kereszten, de leszállt a keresztről. De a maga idejében, nem akkor, amikor várták tőle – majd erre mindjárt utalunk –, azóta azonban mennybe ment és nemsokára eljön.

A hívó emberek, Isten népe ma is úgy van, hogy Jézusnak bizonyos jellemzői, tulajdonságai nem mindig olyanok, mint amilyenek éppen elképzeljük. Vannak egyfajta elvárásaink is Jézussal kapcsolatban, hogy most akkor inkább a bocsánatos tetteidet tedd fontossá; most olyan jó lenne, ha egy új életem lenne vagy szabadabb életem lenne, akkor a te feltámadott isteni teted legyen számomra fontos vagy hogyha olyan reménytelen minden, bárcsak, Uram, eljönnél vagy legalább magadhoz vennél.

Az jutott eszembe olvasva ezt a történetet, hogy milyen érdekes, Lukács evangéliumában több olyan ember is volt, hitetlenek is, meg Jézusban bízók, akiknek meg-

voltak az elgondolásai Jézusról, találkozni is akartak vele, találkozhattak vele testi valójában és nem mindig azt kapták Jézustól, mint amit vártak volna tőle vagy amiért hozzá mentek a találkozás során. De végső soron mégis mindig az lett számukra a legjobb, amit Jézus jelentett és amit ő adott.

Ennek az ismerős történetnek – lator a Károli-fordításban, gonosztevő – az a gondolata ragadott meg, hogy ez a megtérő lator megtérése előtt is valami mást kapott Jézustól, mint amit várt tőle, illetve már hitre jutva is mégis csak valami mást kapott Jézustól, mint amit várt tőle. Nem volt mindegy ennek a latornak az életében a hitre jutás előtti és a hitre jutás utáni életében – hosszú életében, mondjam ezt? –, hosszú életében, hogy kinek látta Jézust, kinek tartja Jézust, a halála pillanatában is kicsoda neki Jézus. Valaki, aki gyalázható, aki meghal a kereszten vagy aki dicsőségesen el fog jönni? Kinek látta Jézust? Kinek tartotta a megtérése előtt, a megtérése után? Milyennek mutatkozott Jézus az ő számára a megtérése előtt, a megtérése után?

Így fogjuk ezt a bibliai történetet most kifejtteni koncentráltan erre a gonosztevőre figyelve, de még inkább Jézusra. Kicsoda volt Jézus az ő számára, mielőtt hitre jutott? Kicsoda volt Jézus az ő számára, miután hitre jutott? És Jézus szerint mi is volt az igazán fontos? Találkozott Jézussal, valamit várt tőle. De mit kapott Jézustól? És azt kapta-e, amit várt vagy lehet, hogy valami mást?

A 38. verstől hallottuk a történetet, ahol arról olvashattunk, hogy milyen felirat volt Jézus feje fölé téve jelezve az ő elítéltetésének a dolgát, igazságát. Görög, római, zsidó betűkkel: ez a zsidóknak ama királya. Minden kommentáríró megjegyzi, hogy szinte biztos, hogy Pilátus ezt a zsidók, a zsidó vezetőkkel szembeni érzései miatt is tetette oda, hogy mutassa, hogy ez a királyotok. Ugyanakkor számunkra, akik a Bibliában olvashatjuk ezt a mozzanatot, milyen jó, hogy tényleg ez a zsidók királya.

Tulajdonképpen a latornak is, a gonosztevőnek ez lett igazán kérdés, hogy akkor milyen királya is van a zsidóknak? Ő is zsidó ember volt egyébként a társával együtt. Mások, akik Jézus földi életében találkozhattak vele, általában maguktól mentek, mert érdeklődtek. Akik hitetlenül mentek Jézushoz, kísérteni őt, azok is azért mentek hozzá, mert megtehették, így döntöttek. Ez a gonosztevő azonban azért találkozik Jézussal, mert éppen véletlenül egybe esett a kivégzésük napja és körülménye. Így akarom mondani, jelezve, hogy most vagy véletlen vagy itten lehet, hogy a mindenható Isten cselekszik? Persze mi tudjuk a történetből, hogy igen, Isten cselekszik.

De három elítélt, akiket a hatalom is jogosan ítélte el – hallottuk, itt ő maga ki mondta: mi méltán –. Az elítéltek körülményei teljesen egyformák a rettenetes kínhalálban, az okok és a személyek azért már mások, illetve hát a cél is, az elítélés célja is más. Akkor hogyha azt nézzük, hogy a mindenható Isten szempontjából mi volt az ok, mi volt a cél és ki volt a személy. Hiszen hogyha az Úr Jézus nem hal meg a kereszten, emlékszünk, akkor az átokhalállal az elveszett bűnösnek kellene meghalnia, kivétel nélkül mindenkinek.

Az ok, a személy és a cél ott a három kereszten függő ember életében, ha nézzük, akkor mi is volt? Azt látjuk: Jézus, a zsidók királya. Valaki, aki a zsidók királyának vallotta magát. És Máté evangéliumából meg Márk evangéliumából tudjuk, hogy amikor körülbelül 9 óra körül keresztre feszítették a három elítéltet, akkor kivétel nélkül mindenki, aki ott volt ellenségeként Jézusnak, gyalázta őt – ezekről is olvashattunk volna a megelőző versekben – és most ez a fontos, hogy mindkét gonosztevő szidalmazta, káromolta Jézust.

MIT KAPOTT JÉZUSTÓL A LATOR?

Ezért fontos így mondani, hogy a hitre jutása vagy megtérése előtt, illetve hitre jutása vagy megtérése után a lator kinek tartotta Jézust. Hitre jutása előtt még a halála utolsó óráiban is káromolja, gyalázza Jézust, ugyanúgy tesz, mint a többiek, a vezetők, a nép. Itt a társának a szavait íratta le az Úr Lelke Lukáccsal, de mindketten ezt mondták, ő is tehát: „Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is!” Az új fordítású Bibliában vagy az új Károli-fordítású Bibliában: „Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is!”

Milyen Messiáskirály Jézus? Milyen a zsidók királya? Amilyennek a bűnös, az őt elutasító ember szeretné, hogy legyen? Tartsa meg magát, ha akarja, ha ő a Krisztus – mondták. Mivel ott a két gonosztevő halálán volt a halálos ítélete miatt: Tartsd meg magadat, ha te vagy a zsidók királya, ha te vagy a Krisztus és tarts meg minket is! Ezek az elnevezések hangoztak még el Jézus felé, hogy: ha az Isten Fia, ha te vagy az Isten Fia, ha az Isten választotta. A választott az az Ézsaiás könyvének a 42. részében egy gyönyörű prófécia a Messiásról: a választott, akit szeret az Úr és akit elküld az Úr. Tehát ha ez a választottja Istennek, akkor tartsa meg magát!

Még a halála utolsó óráiban is, a halálra készülve az elveszett bűnös így gyalázza Jézust: – Ha te vagy, akkor csinálj magaddal valamit, és persze akkor velünk is! De látszik, hogy csak testi megoldást akarnak: – Szabadítsd meg magad a keresztről és minket is, aztán élhetünk tovább. És hogyan? Hát gonosztevéként. Mert az élet nem változik meg, hiszen csak testi módon szabadít ez a Krisztus, amennyiben annak igazolja magát. Minden megy úgy, ahogy eddig ment. Legyen tehát Jézus olyan Messiás, olyan Krisztus, aki igazolja az őt elutasítónak, az őt gyalázonak is, hogyha bajba kerülsz, segítek neked, és az életedet éld nyugodtan tovább nélkülem.

Az is elhangzott az érvelésben, hogy: – Majd hiszünk, hogyha... – itt pedig arról van szó, hogy ha Jézus igazolja magát olyannak, amilyennek mi szeretnénk, hogy legyen, akkor majd bízunk benne. Két elítéltnek ez volt, hogy: – Hiszünk benned, hogyha minket lehozol, tehát segítesz is. De akik nem voltak ott a kereszten Jézussal együtt, azok számára a gúnynak a kifejezése volt, hogy: – Na majd mi hiszünk benned, csak gyere le a keresztről akkor, amikor mi mondjuk!

Ha olyan Jézus, olyan Krisztus ez a valaki, aki teljesíti azokat a követeléseket, azokat az elgondolásokat, amiket az elveszett bűnös szeretne vele kapcsolatban. A más Jézus. Ha Jézus ilyen Messiás, akkor lehet, hogy földi életben ad megoldásokat ennek a latornak is, de akkor mi lesz az örök életével? Testileg megszabadul, nem kell meghalnia most még, de amikor meg kell halni és utána mi lesz a folytatás? Mert hát az elveszett bűnösnek a folytatás nem boldog örök élet, hanem örök kárhozat, örök ítélet. Nem a paradicsom, hanem a pokol. Lukács evangélista írta le, illetve ővele íratta le Isten Szentlelke a gazdag és a Lázár történetét. Emlékszünk, Lázár vitetett Ábrahám kebelébe, ami a paradicsomnak vagy a mennynek egy másik kifejezése, a gazdag lelke, ahogy ott volt, felemelte a szemeit és a pokolban tudja magát.

Jézussal találkozott tehát egy elveszett bűnös, akit megfeszítenek vele együtt egyszerre. És 9 és 12 óra között zajlott le ez a beszélgetés Jézus és a lator között. Egy biztos tehát, hogy 9 órától kezdődően ő még elveszett bűnös, aki teljesen más Messiást vár. Nem akart volna ő Jézussal találkozni, kénytelen volt, mert egyszerre feszítették meg őket, és mindaz, amit Jézussal kapcsolatban az első találkozáskor tapasztal, még istentelenség, káromlás, és segítsél a testi bajban.

Itt kell kimondani, hogy most ő először életében találkozott Jézussal és/vagy utoljára? Nem tudjuk, hogy korábban találkozott-e vele, hallott-e róla vagy hallott-e

tőle – az nem derül ki Lukács evangéliumából –, de egy biztos, ha életében először is találkozott, az is biztos, hogy most már utoljára. És gondoljuk el, hogyha nincs változás, elveszett bűnös, marad ilyen gonosztevő, aki meg fog halni kegyetlen halállal – rettenetes halál és mindörökre elkárhozott –, és még az élete utolsó pillanataiban is gyalázza az Úr Jézust.

Mi, akik olvassuk a Bibliát, így folytathatnánk a történetet, ha nem lenne úgy a folytatása, ahogy az egész történet bemutatja őt. S mielőtt továbblépek, azért hadd jegyezzem meg, hogy hála az Úrnak, az nincs leírva, hogy mi történt a másikkal, azt bízunk Istenre. Ahogy azt se tudjuk, hogy a tékozló fiúnak a testvére ott a példázatban bement-e végül. Nem tudjuk azt sem, hogy a gazdag ifjú, aki végül is szomorúan elment Jézustól, mert mégse akarta őt követni, hogy utána mi történt vele. Van-
nak titkok.

Azt viszont tudjuk, hogy mi történt 9 és 12 óra között valamikor ezzel az elveszett, gonosztevő bűnös emberrel. Az történt, hogy számára minden megváltozott. Most már nem az én volt a fontos, hogy az én általam elgondolt Messiás, az én parancsaimnak engedelmeskedő Messiás-Jézus, aki segít, hanem ki tudta azt mondani, hogy Uram, ki tudta azt mondani Jézusnak, hogy Jézus. Hadd jegyezzem meg, hogy ez a vers, a 42. vers („És monda Jézusnak: Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban!”) más kéziratok szerint így fordítható: „És monda: Jézus, emlékezzél meg rólam, mikor eljössz a te országodban!” Mind a két kifejezés – az Uram is meg a Jézus is – jelzi, hogy kicsoda lett számára az Úr Jézus. A Jézus szóban benne van a szabadító kifejezés, az Uram kifejezésben pedig a mindenható Isten, de aki nem valami távoli személy, hanem aki nagyon közel van, lásd Jézus Krisztust adta.

Az viszont biztos, hogy az ő számára világos lett, hogy az a Jézus, akinek én pár perccel korábban még azt mondtam, hogy szabadítsd meg magadat és minket is, ez a Jézus nem ilyen, aminek én is mondtam, hanem olyan – zsidó ember létére azért volt ismerete a Bibliából –, amilyenek az ígéretek, az ószövetségi próféciák leírják. Jézus nem olyan, amilyenek én is szeretném, hogy legyen a vele való találkozásban, hanem olyan, amilyenek Isten kijelentette őt.

Ma olvashattuk a feltámadás utáni történetet – erről is lehetett volna a mai esti igehirdetést tartani –, az emmausi tanítványok történetét, és ott Jézus számon kéri tőlük, hogy: – Hát hogy vagytok ilyen restek mindannak az elhívésére, ami meg van írva az ószövetségben is. És Mózesről kezdődően a prófétákon át végig igazolta Jézus – akkor még nem ismerték őt, hogy kicsoda –, hogy milyen az ígéretek Messiása.

Én most csupán a gonosztevőnek a hitre jutása és a már hívó emberként mit vár Jézustól gondolat miatt akarom hangsúlyozni, hogy az ígéretek Messiása az a valaki, akit Isten még annak idején nem is Ádámnak vagy Évának akart nagyon hangsúlyosan kiemelni, hanem először is a sátánnak, mert ő volt a kísértő. Neki mondta ki, emlékszünk, erre már többször utaltam, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos, és, én ellenségeskedést szerzek közted meg az asszony között. Akármit is csinált a sátán a kísértéskor Évával meg Ádámmal, nem lehet győztes.

Jézus számára még a kereszten függés is kísértés volt. Minden szó, amit itt hallott, támadás volt Jézussal szemben, de a sátán nem győzhet. 1Mózes 3,15 – elhangzik a nagy ígélet a Messiásról, aztán Ábrahámnak Isten megerősíti, hogy te leszel majd az ósátyja, aztán jön Izrael népe történelme és bemutatja Isten az áldozatokban, a prófétai kijelentésekben, hogy ki lesz majd a Messiás és mit fog végrehajtani.

MIT KAPOTT JÉZUSTÓL A LATOR?

És csupán kiemelve az Ézsaiás könyve 53. részét, ahol az Úr szenvedő szolgája drága kijelentése hangzik, hogy dicsőséges és mégis mennyire megvetett, méltó arra, hogy gyalázzák, de akik gyalázzák őt, azok nem tudják, hogy mit tesznek. Illetve a zsoltárok könyvéből a 22. Zsoltárt, mert ott hangzik el az, amit Máté és Márk evangélista lejegyzett az Úr Lelkétől vezetve: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?”

Lukács evangélista a sötétséget említi, ami dél és délután 3 óra között volt a földön jelezve az ítéletet. Az „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” kijelentése Jézusnak a kereszten pedig jelzi, hogy milyen halállal kellett meghalnia.

Tartsa meg magát, ha ő a Krisztus, az Isten ama választottja! – ha ezt megtette volna Jézus, akkor nincs megváltás. Nem tartotta meg magát. Azért, mert Jézus nem maga akarja eldönteni, hogy mi legyen vele, hanem ezt az Atya döntötte el, ezt harcolta meg a Gecsemáné kertben, és ezt vitte végbe Jézus a kereszten. Hát hogy mondhatta volna Jézus rögtön ott a megfeszítése kezdetének az első pillanataiban, a 34. vers így adja vissza: „Atyám! Bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek.” – ez nem hangozhatott volna el, hogyha Jézus megtartja magát és lejön a keresztről. De elhangzott.

Ezután jött még a kísértés, de ő nem véletlenül maradt a kereszten – hiába kérte ez a lator is még a hitre jutása előtt –, mert ő az ígérek Messiása. És az ígérek Messiása – és ez olyan bátorító, hogy ebben a történetben ez a hitre jutott gonosztevő szájából hangzik –, ott függ Jézus a kereszten, még meg se halt, még ki sem mondta, hogy „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?”, de a gonosztevő szájából már hangzik: „Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban!”

Az egyik kommentáríró megjegyezte, hogy ő úgy érzi, hogy ez a lator, gonosztevő csak hallhatott Jézusnak a szavairól, hogy ő majd dicsőségesen eljön. Újra szeretném kimondani, hogy ez a lator, amikor hitre jutott, nemcsak a meghaló Messiást, az ígérek szerinti Messiást vallotta meg, hanem már a győzelmes Messiást. Itt függ a kereszten, meg fog halni, de ő, aki el fog jönni dicsőségesen az ő országában, mert a messiási ígérek az Ószövetségben is erre mutatnak Jézussal kapcsolatban.

S hogy személyessé legyen nekünk ez az egész gondolat, hogy Jézus az ígérek Messiása, a mi személyes életünkben, akik most itt élünk a földön és az Úr követésében hívőként, nem mindig úgy történnek a dolgok a földi életünkben sem, ahogy mi esetleg gondoljuk Jézussal kapcsolatban. Ahogy mondtam az elején a képhez kapcsolódóan, van, amikor nekem is Jézus halála fontos, mint gondolat, az ő feltámadása, mint az új élet lehetősége, vagy az ő eljövetele, de nem akkor, amikor én mondom, hogy na, Uram, most gyere el, mert rossz az élet, hanem amikor ő jön el és mindent beteljesít. Nekünk sem mindegy, hogy Jézus kereszten meghalt, feltámadott, most is uralkodó és eljövendő király-e. Nem csupán a hittudatunk számára, hanem a hétköznapi életünkben hogy éljük meg, hogy Jézus az, aki? Mit várunk Jézustól? Akiről tudjuk, hogy él, de vajon olyannak gondoljuk-e hívőként is, amilyennek a Bibliában kijelentette magát, mert ő az ígérek Messiása.

Még egyetlen gondolat. Elhangzik az, hogy bűnné tette őt az Isten, átokká lett – az újszövetségi levelekben –, a legszörnyűbb állapot, mert a keresztt útján jött a korona, a dicsőség, a hatalom és hogy minden neki adatik és hogy minden neki adatik égen és földön. Ha a keresztt útján jött a korona, akkor ez a lator ott testközelben élhette át, mit jelentett Jézusnak a keresztt. De ő tudta, hogy lesz korona.

A lator számára 9 és déli 12 óra között ott Jézus mellett függve valami történt. Persze mi a Szentírásból tudjuk, mi történt: Isten Lelke munkálkodott benne. Halotta Jézust, látta Jézust. Csak szeretném jelezni: először gyalázta Jézust, teljesen magával volt el, és a maga gondolatai szerinti Messiással, de az Úr Lelke, az Úr kegyelme megragadta őt és minden megváltozott – és Lukács evangélista ezt írja le. A lator számára nyilvánvalóvá lett, hogy én elveszett bűnös vagyok, Isten jogos ítélete van rajtam, rajtunk, az emberek ítélete is jogos. De az is világos volt, hogy Jézus nem azért van itt, mert ő méltó lenne erre, mert ő nem követett el semmi méltatlan dolgot, semmi gonoszságot, ő azért van itt, mert ez volt az ígéreték Messiásának a megváltó műve legmélyebb tiszte.

És még mindig nem állt meg itt, mert a lator a bűnbánatát, a Jézushoz térését, az Isten előtt való megalázkodását ebben a mondatban jelentette ki, ez az egyik legszebb mondat Lukács evangéliumában, a Károliban tehát így hangzik: „Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban!”

Mikor ezen gondolkoztam, akkor döböntem rá arra, hogy ő nemcsak hitetlenként találkozza Jézussal teljesen mást kapott, mint amit várt tőle, hanem már Jézushoz tért hívó emberként is teljesen mást kapott Jézustól, mint amit várt tőle.

Ő azt mondta Jézusnak: „Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban!” – ebben benne van az, hogy én nemsokára meghalok veled együtt és eltemetnek. Zsidó emberként neki lehetett valamilyen fajta hittudata a halál utáni életről a lelkének, és arról is tudott, hogy amikor eljön a dicsőséges Isten országa, messiási uralom, akkor azért nem mindegy, hogy abban én egyáltalán ott vagyok-e. És ő ezt kéri, hogy amikor eljössz a te országodban, emlékezz meg rólam.

Emlékszünk, hogy Jakab meg János az édesanyjukkal együtt azt kérte Jézustól, hogy: – Uram, add, hogy az én két fiam... De ezt Jánosék is mondták: – Uram, add, hogy mi, egyikünk jobb keze felől üljön Jézusnak, a másikunk a bal keze felől, mikor eljön dicsőségben. Ők azt is elmondták, hogy milyen dicsőségben szeretnénk ott lenni a dicsőséges országban. Persze Jézus ezt helyretette.

A lator annyit mond: – Uram, emlékezzél meg rólam – azaz ebben benne van, hogy nekem egy elrontott életem van, méltó minden ítéletre, de tudom, hogy nem kell megítéltetnem, hiszen, Uram, te elhordozod az ítéletet a kereszten értem is. Ezt nem kell ecsetelnem, ez történik most, és alázattal azt kéri, hogy: – Amikor eljössz, Uram, Jézus, amikor eljössz a te dicsőségében, emlékezz meg rólam. Teljesen mindegy, hogy ez a te számodra mit jelent, hogy te ezt milyen tettekben mutatod ki, amikor eljössz, Uram, hadd érezzem át azt, hogy te megemlékezel rólam.

Csak szeretném jelezni, hogy az 'Isten megemlékezik' igei gondolat az Ószövetségben mindig azt jelenti, hogy nem csupán azt, hogy ő tud róla, hanem hogy cselekszik is, az Isten cselekszik. És ezért kell így mondani, hogy ez a hitre jutott lator Jézustól azt kéri: – Amikor dicsőségben eljössz, Uram, legyek ott az örökkévalóságban és tegyél valamit, hogy ott legyek boldogan.

És mit kap Jézustól? Nem rossz az, amit várt Jézustól és kért is Jézustól. Ez egy gyönyörű mondat. De mit kap Jézustól? „És monda néki Jézus: Bizony mondom neked: Ma velem leszel a paradicsomban.” „Bizony mondom neked” – jelzi, hogy az a fontos, ami ezután jön. „Bizony mondom neked” – amit mondtál, az is fontos, velem kapcsolatban is, de az igazán döntő az, amit most mondok és erre figyelj.

És nem azt mondta Jézus, hogy majd velem leszel. Csak két betűt kell a magyar nyelvben odatenni: majd. Azt mondta: ma velem leszel. Mert a lator ezt kérte, hogy:

MIT KAPOTT JÉZUSTÓL A LATOR?

– Majd Uram, amikor eljössz, valamikor a távoli jövőben, akkor emlékezzél meg rólam. Jézus meg azt mondja: ma, most.

És nem is azt mondja, hogy majd valamit tesz vele, hanem azt mondja – most hadd mondjam így Jézus oldaláról –, veled leszek, de a szószerinti pedig így hangzik: velem leszel. Nem az, hogy tesz-e valamit Jézus valahogy, cselekszik-e az ő megemlékezése miatt, hanem hogy közösséget vállal vele. Jézusnak a közösségvállalása volt az, ami sokkal többet jelentett ennek a megtérő, hitre jutott gonosztevőnek annál, mint amit már egyébként jelenthetett volna ez is, hogy emlékezzél meg rólam, amikor eljössz a te országodban. Azonnali szabadítás, azonnali üdvösség. Nem csak tesz, hanem vele lesz és ma.

Belegondoltam abba, hogy az olyan bátorító a történetben, hogy Jézus szavai után tisztázza az Úr Lelke számunkra Lukács által, hogy „volt pedig mintegy hat óra” – ez tehát a déli 12 óra a mi időszámításunk szerint, sötétség leírása, amit Jézusnak be kellett teljesíteni 9 óráig, tehát délután 3-ig. Meghomályosodott a nap, a templom kárpitja közepén kettéhasadt. Emlékszünk, hogy ez milyen fontos: a templom kárpitja közepén kettéhasad, hát akkor szabad az út a paradicsomba. De még Jézus akkor nem halt meg itt a lukácsi leírás szerint. Máténál úgy olvassuk, hogy a templom kárpitja akkor szakadt ketté, amikor Jézus kileheli lelkét. Ezért mondom így újra: a lukácsi leírásban egy hamarabbi versben van leírva, hogy milyen jelenségek voltak az Úr Jézus megváltó művének a kereszten végbevitt részénél. Időileg hamarabb jött ez: „Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet”, mert ezt volt Jézus utolsó szava, és ezután lett a templom kárpitja szétszakadása, a földrengés, megnyíltak a sírok – Máté evangéliumában olvassuk ezeket a jeleket.

De Lukácsnál először leírja, hogy Jézus váltsága mit jelent az elveszett bűnösnek, mehet a mennybe, és ezután jön, amit felolvastam utolsó versként, 46. vers: „És kiáltván Jézus nagy szóval, monda: Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet. És ezeket mondván, meghalt” – és ezt a gonosztevő látta és hallotta, hogy mit kiált Jézus fennhangon. „Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet” – ez azt jelenti, hogy megy a paradicsomba. És azt is tudta a lator, hogy neki néhány órája van hátra, hiszen Jézus azt mondta, hogy ma. És a ma az időszámítás szempontjából este 6 órakor befejeződött, addigra le kellett kerülni a testeknek a keresztről, ezért is törték meg a két életben maradt gonosztevőnek a lábszárait, hogy hamarabb meghaljanak, mint ahogy meghaltak volna. Rettenetes kínhalál jött még ezután a gonosztevő számára. De az nem volt kérdés: ma velem leszel a paradicsomban. És az Úr Jézus ment az Atyához, ment a mennybe, ment a paradicsomba, én pedig vele leszek. Ő ezt így élhette át ott.

Testvérek, hogyha ezt a bibliai történetet most egy kórházban kellene elmondani, ahol olyan halálos betegek vannak, akik az utolsó óráikban vannak valóban, de hallgathatják Isten igéjét, gondoljunk bele, hogy számukra még személyesebb lehetne az, amit ez a gonosztevő átélt akkor és ott. Ő nem a halálos ágyán feküdt, hanem a halálos keresztyén szenvedett testileg, de lelkileg már nem kellett neki szenvednie, mert a lelke már megnyugodhatott az Úrban.

De az jutott eszembe, hogy micsoda kegyelem – és ilyen hányszor történt már meg –, amikor valaki még a halálos ágyán feküdvé is gyalázza Jézust, káromolja, és azt várja el, hogy gyógyíts meg, mert különben nem is vagy Isten, meg nem hiszek Istenben, ha nem tesz valamit, de aztán mégis csak hallja az igét, az evangéliumot, és az élete helyreáll és nem meggyógyul, hanem meghal, de ő is megy a paradicsom-

ba. A halálos ágyáról a lelke megy a paradicsomba. Ennek a latornak a halálos keresztjén életében először és/vagy utoljára találkozva Jézussal még aznap átélhette ezt a fantasztikus csodát: menni a paradicsomba.

Amikor mi a földön jól élünk és minden szép és jó, akkor nem szoktunk kívánczni a paradicsomba annyira, hát jó itt is hívőként, pláne szolgálhatunk az Úrnak, élhetünk a dicsőségére, általunk is az Úr hirdeti az ő szavát, vagy életünkön keresztül megéljük az Úr szavát és nem hívők, családtagok, ismerősök, barátok ezen keresztül hallanak ígét, látnak ígét, megtérhetnek még az Úrhoz. Nagyon jó itt a földön is az Úrral lenni és az Úrral élni, nem kíváncozunk a mennybe. Amikor nehezebb, amikor lehet, hogy tényleg valami halálos betegség jön, akkor jobban belegondol a ma élő hívó ember is meg a közösség is jobban gondol arra, hogy milyen jó lesz neki majd a mennyben, mert a földi élet az már nem is olyan kellemes, nem is olyan jó itt lenni.

Szeretném kiemelni, hogy ez a megtérő gonosztevő még hívőként is mást kapott Jézustól, mint amit várt tőle. Megtérése előtt is teljesen mást kapott Jézustól és hívőként is mást kapott. És ezért lehet a személyes példák közül néhányat említve így zárni az igehirdetés gondolatának a bátorítását, ha kell, vigasztalását, hogy hívó emberként ez a gonosztevő néhány órát élhetett csak. Kilenc és dél között hitre jutott, az biztos, hogy 6 órakor este már az ő teste sem volt a kereszten, le kellett venni. Gondoljunk bele: 9 és 6 óra között, az hány óra. Egy nap, néhány óra és minden megváltozott.

Ő – hadd mondjam így – szinte a megtérése után azonnal mehetett a mennybe, és Isten megtehetné velünk is, hogy hitre jutottunk, hitre jutunk és visz egyből a mennybe, akkor megvéd minden kísértéstől, bukástól, akkor sok minden nem lenne itt a földi életben az ő követésében, ami miatt talán hívőként is szégyelljük magunkat, de az Úr nem ezt teszi, hanem itt a földön hagy bennünket, mert terve van velünk és nem tudjuk, hogy mennyi időt, de még jóval több időt élhetünk a földön megtérésünk után is, mint csupán pár óra egy napból.

Viszont amit a lator átélt Jézussal kapcsolatban, az áll nálunk is. Nem az, hogy Uram, emlékezz meg rólam valamikor a távoli jövőben, hanem még ma valami velem kapcsolatban és veled kapcsolatban. Itt kell kiemelni az Úrral való közösség fontosságát. Mert nem is igazán a bűnbocsánatra van nekünk szükségünk, nem is igazán az új életre van nekünk szükségünk a földi életben, nem is igazán a reménységre van szükségünk, hogy milyen szép lesz és boldog lesz majd az örökkévalóságban az Úrral, hanem az Úrra van szükségünk a vele való közösségre. Amit például az úrvacsorában is mindig kifejezünk: közösséget vállal az Úr velünk és mi is vele. És mellékesen ott a bűnbocsánat megerősítése, az egymással való szeretetközösség ajándéka. De Jézus nekünk is mindig a vele való közösséget akarja kiemelni. Nem valamikor, hanem már ma.

És gondoljunk bele, hogy ha valamelyikünk úgy volt, mint például Pál apostol is, aki mielőtt apostol lett – emlékszünk: Saul/Pál –, nagyon rugódozott az ösztöke ellen. Sok mindenben már munkálkodott benne az Úr Lelke, de ő nem akart megtérni. Kőkeményen Jézussal szemben. De mikor a damaszkuszi úton találkozott Jézussal, azonnal tudta, hogy miről van szó és rögtön az Úr Jézussal való közösség örömeiben élt.

Emlékszünk, hogy Pál mit is mond? Hogy még ő is járt a Paradicsomban. Nem is akárhogyan. Az se tudja, hogy most testben vagy lélekben, testben vagy test nélkül, nem is tudom, de ott voltam. És ott kimondhatatlan kijelentéseket hallott, mert Isten így akart neki valamit adni, amit aztán valamilyen módon meg kellett majd osz-

MIT KAPOTT JÉZUSTÓL A LATOR?

tania. Szeretném jelezni tehát, hogy Pál, az ősellenség Pál, Saul nemcsak hogy hitre juthatott, hanem még meghalása előtt láthatta, hogy milyen a Paradicsom és hallhatott ott kijelentéseket. Korinthusi 2. levél 12. része.

Mi is jött utána? Ugye megdöbbenő, hogy pontosan azért, hogy el ne bizakodjam, az Úr nekem tövist adott a testembe. „Hogy el ne bizakodjam” – ezt kétszer is kiemeli. Mennyei élmény, rendkívüli élmény Jézussal való közösségben, és hogy a földön el ne bizakodjon emiatt – mert visszajön a földre ilyen értelemben –, tövis adott a testembe. És mit élt át a Jézussal való közösségben? Mit várt Pál Jézustól hívóként? Várta volna Pál Jézustól, hogy vegye el a tövist. Ő ezt várta Jézustól, ezért háromszor is őszintén könyörgött.

Pálnak is volt egyfajta elvárása Jézus iránt, Jézussal kapcsolatban. Nem irányítani akarta Jézust, csak elmondta őszintén, hogy: – Uram, én ezt várnám tőled. Amikor ezeket leírta, akkor ő már tudta, hogy mi volt a válasz. Akkor még, amikor imádkozott, hogy Uram, vedd el a tövist, nem biztos, hogy arra gondolt, hogy talán ez azért van, hogy el ne bizakodjam. De egy biztos, hogy amikor Jézus válaszolt és elmondta neki, hogy még ma a velem való közösségben mit fogsz átélni – most az üzenet miatt mondom így, hogy még ma a velem való közösségben –, akkor hangzik el, hogy „elég néked az én kegyelem”.

És mi történt Pállal? Maradt a tövis, szenvedett miatta testileg vagy pszichésen vagy lelkiileg, nem tudjuk. Valami volt, ami megmaradt, és nagyon zavarta őt – háromszori imádsága jelzi –, de megmaradt. De a Jézussal való közösségben mit él át? Dicsekszem az én erőtlenségeimmel. Igazából tapasztalni, hogy akkor vagyok erős, amikor erőtlen vagyok. Nem is én vagyok erős, hanem az Úr ereje. Pál, paradicsomi élmény, a földön itt éveken vagy évtizedeken át még – „elég néked az én kegyelem”, mert az Úr Jézus közössége.

„Emlékezzél meg rólam” – ez az ószövetségi kifejezés tehát azt jelzi, hogy Isten tud rólam és valamit tesz. Több történet is van, ahol erről olvasunk. Benne van tehát, hogy tesz is Jézus dolgokat. Annának nem lehetett gyermeke, ígéretet kapott, hogy lesz, megemlékezett az Úr róla és lett a kicsi Sámuel. Isten népe egyiptomi rabszolgaság nyomorúságában az Úr megemlékezik róluk, kiszabadítja őket Egyiptomból. Még visszább: özönvíz, Nóé, a családja és az állatok ott vannak a bárkában és amikor eljön az idő, hogy most már vége az ítéletnek, akkor Isten megemlékezik Nóéről, az állatokról is, és egyszer csak az özönvíznek vége szakad.

Nagy események, hétköznapi élethelyzetek, Isten megemlékezik és cselekszik. Ez ránk is igaz. De ez a Jézussal való közösségből fakad. Ha nem lenne semmi tette az Úrnak, amit tett a kereszten feltámadásával, mennybemenetelével, az elég lenne nekünk itt a földön élve. De ő rólunk is megemlékezik, amikor erre van szükség és tapasztalhatjuk a tettét.

Nekem így a legszemélyesebben valóban abban látszik – így a történet miatt hadd mondjam –, hogy 2000-ben, mikor az volt, hogy édesanyám meg fog halni, de kiderült, hogy az orvosok nem jól értelmezték a leleteket, és azóta is él, édesapámat viszont hazavitte 2006-ban a mennybe. Mind a kettőnél átéltem, hogy megemlékezik az Úr, velünk van az Úr, velem van az Úr. Az egyiknél a gyászban, a másikonál együtt itt a földön. Földön vagy mennyei dicsőségben – az mindegy – az Úrral való közösségben.

Amikor pedig az a kérdés, hogy hogy is tart meg az Úr a mában, amikor lehet, hogy a ma is nagyon nehéz és a jövő is talán nagyon reménytelennek tűnő, akkor az

jutott eszembe, hogy amit a gyülekezetünk '56-os egyik mártírja átélt az életében és én hálás vagyok az Úrnak, hogy így ezen az istentiszteleten is említhetem az ő nevét, Szentkirályi Klári, az nagyon beszédes lett most számomra. Mert Klári 20 évesen ment haza az Úrhoz, mert egy célzott lövéssel fejbe lőtték az oroszok. Ő akkor halt meg, mikor éppen bejöttek a tankok, aznap. Ez a lány, ez az ifis lány, pasaréti ifis lány, sebesülteket mentett október 23-tól kezdődően folyamatosan és nagyon nagy veszélyben volt – délelőtti istentiszteleten is említettem –, golyózápor között ment bátran, mert tudta, hogy jó kezekben van az élete. Sokaknak segített, és csodákat is éltek át, amikor életben maradt egy-egy nagyon súlyosan sebesült katona – ez le van írva. És ő ugyenezzel a hittel ment aznap is, amikor aztán mégis lelőtték.

De Jézus szempontjából, a vele való közösség szempontjából Klári élete azt mutatja: igen, a népünknek volt egy nagyon nehéz élethelyzete '56-ban, sok minden történt azután is, és nagy volt a reménytelenség, hát jöttek az oroszok, esély nincs a szabadságra, és nem is lett esély látszólag, de aki akkor élt hívó ember, hívó fiatal, tette a dolgát a hétköznapokban az Úrral való közösségben. És hazahívta az Úr. Ő úgy szolgált végig, hogy: én bármikor meghalhatok, de nem ez a kérdés, hanem az a kérdés, hogy én most a helyemen vagyok és végzem, amit végezni kell hitből. És amikor az Úr hazahívta, akkor neki is az jött, amit Pál így mond: kívánok elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez jobb. Pál idősebb ember volt már, Klári 20 éves fiatal.

Az Úr Jézus megtartó Úr azért, mert a vele való közösségben mi ezt tapasztaljuk, hogy én veled vagyok: „És ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

Az Úr Jézussal való közösségben mi is átélhetjük azt, amit Pál apostol így ír le az Efézusi levélben a 3. rész végén: „Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindegyet megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint, annak legyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké.” „...feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk...” – Isten meghallgatta, az Úr Jézus meghallgatta ennek a gonosztevőnek is a kérését, csak feljebb, mint ahogy ő gondolta volna. Ő megtérése előtt is várt valamit Jézustól és mást kapott, megtérése után is várt valamit Jézustól és mást kapott. Mindkettőnél igaz: a Jézussal való közösséget kapta.

Ez az a közösség, amiben mi is élhetünk attól függően, hogy mennyi ideig, az az Úr dolga, de egy biztos, ez a lator azonnal mehetett a mennybe, mert az volt az élet-sorsa. Mi még lehet, hogy holnap is élünk, holnapután is, bármeddig élhetünk, amíg nem jön el Jézus vagy haza nem hív, de a földi életben a vele való közösségben tapasztalhatjuk, hogy milyen jó vele lenni és ha kell, érte tenni.

Erősítsen az Úr bennünket, hogy merjük rábízni magunkat, és hittel merjünk kérni is, de ne csodálkozzunk, ha esetleg ő feljebb való módon hallgatja meg még a kéréseinket is.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, áldunk azért téged, hogy csakugyan veled még az élet utolsó óráiban, perceiben is lehet találkozni úgy, hogy az elveszett bűnös megmenekül, hozzád tér, örök életet kap ajándékba. De azt is köszönjük, Urunk, és legtöbbször úgy vagyunk, hogy ezt tapasztaltuk: életünk nagyon korai időszakában megismerhettünk téged és éveket, évtizedeket élhetünk úgy a földi életben, hogy velünk vagy közösségben, megemlékezel rólunk, szolgálhatunk neked, téged.

MIT KAPOTT JÉZUSTÓL A LATOR?

Áldunk azért, hogy ennek a hitrejutott gonosztevőnek az élettörténete le van írva itt a Bibliában. És köszönjük azt, hogy ez hangzott el számára: „még ma velem leszel a Paradicsomban” – pedig ő a jövővel kapcsolatban kért.

Urunk, áldunk téged, hogy ugyanakkor igaz az is, hogy valóban a jövőnk is teljesen bizonyos és nagy ajándékokat készítesz, de köszönjük, hogy ezt megelőzőleg is mennyi kincset akarsz nekünk adni. Bocsásd meg, amikor nem merjük elkérni ezeket a kincseket vagy nem merjük elhinni, hogy te adtad, adod. Szeretnénk azt a bizalmat, amivel végül is ez a gonosztevő is rendelkezett ott a kereszten függve.

Segíts nekünk a földi életben úgy élnünk, hogy akik ismernek, így lássák rajtunk, ezt láthassák rajtunk, hogy veled vagyunk szeretetközösségben és minden ezen múlik.

Urunk, most hadd imádkozzunk azokért, akik csakugyan halálos betegek a gyülekezetben. Könyörülj rajtuk, hogy átélhessék a nagy bajban is, a próbák között, hogy velük vagy, mellettük vagy. És hadd imádkozzunk azokért is most együtt, akik szintén halálos betegek de még nem a tieid. Köszönjük, hogy te megmentheted őket is.

Arra kérünk, hogy egymást is bátoríthassuk, ha erre van szükség. Köszönjük azt neked, hogy mi rád mutathatunk, és kérünk téged, hogy amikor rád mutatunk, mindig úgy tegyük, ahogy a te Lelked vezet bennünket.

Hálát adunk, hogy neked, Úr Jézus, annyiféle tulajdonságod, jellemződ van, tetted van, amilyenben a Szentírásban is kijelentetted magad. Kérünk téged, hogy mi is igeszerűen beszéljünk rólad, éljünk téged meg a földön.

Atyánk, köszönjük neked, hogy irgalmadba ajánlhatjuk nemcsak szereteteinket, családjainkat, hanem népünket is most így újra az istentisztelet végén. És adj nekünk a nemzeti ünnepünkön is csendes, békés bizalmat, hálát a szívünkbe. Segíts, hogy mi is lehessünk áldássá a mostani időben, ahogy annak idején is áldássá lettek lelki testvéreink itt a gyülekezetből is.

Hallgasd meg könyörgésünket, Atyánk.

Ámen.

466. ének

1. Rád tekint már hitem, Megváltóm, Istenem, A Golgotán:
Halld könyörgésemet, És vedd el vétkeket;
Mostantól hadd legyek Tied csupán.

2. Szívemet töltse be Kegyelmed ereje Buzgósággal!
Mehaltál érettem; Add: szívem s életem
Teérted éghessen Forró lánggal!

3. Ha elfog utamon Félelem s fájdalom: Fogd kezemet!
Derítsd fel éjemet, Szárítsd fel könnyemet:
Tévelygésben ne hagyd Én lelkemet!

4. Éltem ha fogyva fogy, És a halál ahogy Jön már felém:
Meváltóm, ments te meg Kétségtől engemet,
Nálad hogy üdvömet Meglássam én.